

اعضای
گروه آزاد

فرامرز پیلارام
F. PILARAM

مسعود عربشاهی
M. ARABSHAHI

سرواک ملکشیان
S. MELKONIAN

سارگو گریگوریان
M. GRIGORIAN

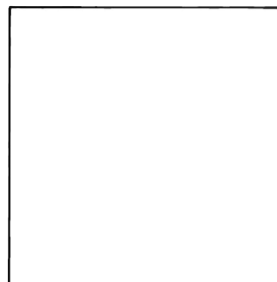
مرتضی ممیز
M. MOMAYEZ

علا محسن نامی
G.H. NAMI

عبدالرضا دریا بیگی
A.R. DARYABEIGI

هنرمندان مهمان
G. ARTISTS

مارکو گریگوریان

مارکو گریگوریان (۱۳۰۴ کرویپتکین / ۱۳۸۶ رم) هنرمند، مدرس، گالری‌دار، مجموعه‌دار و هنرپیشه ایرانی-ارمنستانی بود. وی که پیشگامان جریان هنر نوگرای ایران بود، مقدمات نقاشی را در هنرستان کمال‌الملک فرا گرفت و سپس به ایتالیا رفت و دوره کارشناسی نقاشی را در آکادمی هنرهای زیبای رم گذراند. او پس از بازگشت از ایتالیا در سال ۱۳۳۳ گالری استتیک را در ضلع جنوب شرقی میدان فردوسی تهران تاسیس کرد. گریگوریان نمایشگاه‌های متعددی را برای نقاشان مختلف در این گالری برگزار کرد و فضایی برای ارائه دستاوردهای هنرمدرن به وجود آورد. یکی از مهم‌ترین فعالیت‌های این هنرمند گردآوری آثار هنری سنتی ایران، به ویژه تابلوهای معروف به «نقاشی قهوه‌خانه» است. او با گردآوری آثار استادان این شیوه نقاشی از قهوه‌خانه‌ها، نمایشگاهی در «خانه ایران» پاریس ترتیب داد که مورد استقبال قرار گرفت و سپس این آثار توسط موزه نگارستان تهران خریداری شد. بدین ترتیب نقاشی قهوه‌خانه مورد توجه عموم واقع شد. از آثار مهم مارکو گریگوریان، ۱۳ تابلو موسوم به «آشویتس» که در سال‌های ۱۳۳۶ تا ۱۳۳۸ خلق شده‌اند و حاصل آن نمایشگاهی بود که در سال ۱۳۳۸ برگزار شد. هم‌اکنون بخشی از مجموعه آشویتس در ایروان ارمنستان نگهداری می‌شود. گریگوریان اولین مدافع تجربه‌گرایی و کار با مواد جدید و غیرمعمول در هنر ایران بود. آثار او آمیزه‌ای از ترکیب‌های مختلف خاک با رنگیزه به منظور ایجاد تاثیرات بافتی غیرمتعارف بود. مارکو در سال ۱۳۳۷ به عضویت هیات داور بین‌المللی بینال ونیز برگزیده شد و پس از مراجعت به ایران با نظر به بینال ونیز، در ۲۵ فروردین همان سال در کاخ ایض اولین بینال تهران را بنا نهاد که پنج دوره ادامه داشت. یکی از اهداف برپایی این بینال‌ها به گفته مارکو حضور هنرمندان ایرانی در بینال ونیز بود. او در مقدمه کاتالوگ بینال اول نوشته است «اکنون ما برآنیم که ستاره نام ایران را چنان که شایسته آن است بر تارک جهانی بینال ونیز پرتو افکنیم». او تلاش کرد با گردآوری آثار هنرمندان مدرن ایران، بینال اول را برپا کند و همچنین آثار منتخبان را به بینال ونیز ارسال کرده و هنر ایرانیان را به جهان بشناساند. مارکو در سال ۱۳۴۱ به نیویورک رفت و با حمایت ایلسا گتزه به تولید اثر هنری پرداخت و نظرگالری‌داران نیویورک را به خود جلب کرد. در سال ۱۳۴۹ به عنوان استاد مدعو، به جمع استادان دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران پیوست. او به واسطه تاسیس گالری استتیک و سازمان‌دهی نخستین بینال تهران و همچنین نمایندگی ایران در بیست و نهمین نمایشگاه بینال ونیز، از شخصیت‌های مهم و تاثیرگذار سده اخیر هنرهای دیداری ایران محسوب می‌شود.

مارکو گریگوریان عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود و به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های بین‌المللی تهران، گالری مس، آبی، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، واش آرت آمریکا و بازل سوییس شرکت کرد. او از سال ۱۳۳۰ تا ۱۳۸۳ بیش از ۳۰ نمایشگاه انفرادی در ایران، ایتالیا، فرانسه، آمریکا و ارمنستان، در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، آمریکا، آلمان، ایتالیا و انگلیس حضور داشته است.

غلامحسین نامی

غلامحسین نامی (۱۳۱۵ قم) نقاش، مدرس و نویسنده است. وی که از پیشگامان جریان هنر نوگرای

ایران محسوب می‌شود، هنرمندی است که همواره ماده و فرم را در هندسه‌ای دقیق می‌آزماید. نامی در سال‌های ۱۳۳۶ تا ۱۳۴۲ کارشناسی نقاشی را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند و در سال ۱۳۵۹ از دانشگاه ویسکانسین میلوای آمریکا درجه کارشناسی ارشد هنر دریافت کرد. او تدریس در هنرستان هنرهای زیبا (پسران و دختران)، دانشگاه علم و صنعت، دانشگاه آزاد اسلامی و مراکز آموزشی دیگر را در کارنامه خود دارد. او در اغلب آثارش انتزاعی سه بعدی و ملهم از اشکال و فضاهای معماری سنتی و سنگ قبرهای قدیمی ایرانی را مجسم کرده است. البته مجموعه آثاری هم با استفاده از الگوهای برگرفته از خط‌نگاری در دهه ۱۳۵۰ تولید کرد. وی با تاکید بر کیفیت ریتم و حرکت‌های خودانگیزخته این نقوش در تابلوهایش، نشانه‌های آشنا و اشکال خط‌نگاری را تداعی می‌کند. نامی از اعضای هیات موسس، عضو شورای عالی و مشاور عالی خانه هنرمندان ایران است. او همچنین از بنیانگذاران انجمن هنرمندان نقاش ایران بوده و از سال ۱۳۷۷ تا ۱۳۸۰ ریاست این انجمن را برعهده داشت.

فعالیت هنری غلامحسین نامی را می‌توان به سه دوره تقسیم کرد؛ دوره اول، «کارهای سفید»، شامل تابلوهایی تک‌رنگ با اشکالی برجسته است که گاه منظم و گاه بی‌قاعده بر بستری سفید، ساده و یکپارچه نقش بسته‌اند. دوره دوم، «کارهای کاهگلی»، که بافتی ترک‌خورده، شبیه بستری کویری را روی زمینه‌ای ساده پدیدار ساخته‌اند. دوره سوم، «کالیگرافی»، که مرکب از سطوحی شناور و آکنده از ضربه قلم‌های کوتاه و ظریف است که حروف نوشتار فارسی را تداعی می‌کنند.

غلامحسین نامی عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود که به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های بین‌المللی تهران، گالری مس، آبی، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، واش آرت آمریکا و بازل سوییس شرکت کرد. غلامحسین نامی ضمن برگزاری بیش از ۱۳ نمایشگاه انفرادی در ایران، کانادا و آمریکا، در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، آمریکا، فرانسه، اسپانیا، سوئیس، ایتالیا، کانادا، انگلیس و دبی حضور داشته است.

مرتضی ممیز

مرتضی ممیز (۱۳۱۵-۱۳۸۴/تهران) طراح، تصویرگر، نقاش، مدرس و نویسنده بود. وی که از پیشگامان جریان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود، دانش‌آموخته نقاشی دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران در سال ۱۳۴۴ بود. وی برای ادامه تحصیل به فرانسه رفت و از مدرسه عالی هنرهای تزئینی پاریس مدرک طراحی داخلی گرفت. ممیز پس از بازگشت به ایران، در سال ۱۳۴۸ رشته طراحی گرافیک را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران بنیان نهاد و آموزش دروس عملی در این رشته را آغاز کرد. او ضمن تدریس، دامنه فعالیت طراحی خود را گسترش داد که شامل پوستره‌های فرهنگی، طرح جلد کتاب‌ها و نشانه‌ها بود. ممیز به غیر از طراحی گرافیک برای کتاب‌ها و پوسترها، مدیر هنری مجلاتی چون ایران آباد، کتاب هفته، کیهان هفته، فرهنگ، کاوش و نگین بود. او در شاخه‌های مختلف طراحی گرافیک مانند صفحه‌آرایی مطبوعات، تایپوگرافی، طراحی پوستر فیلم و طراحی نشانه، آثار کم‌نظیر و تاثیرگذاری تولید کرده است. ممیز توانایی بالایی در خلاصه کردن اشکال با گیرایی و خوانایی پیام دیداری داشت. او در طراحی پوستر از مکتب لهستان و طراحانی همچون سیسلویچ تاثیر گرفت و گهگاه از عناصر هنر ایرانی نیز مانند نقش مایه‌ها و نوارهای حاشیه‌قالی‌ها و خط نستعلیق در طرح‌هایش استفاده می‌کرد. عضویت هیات علمی دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران، انجمن بین‌المللی طراحان گرافیک

(IGA) و ریاست هیات مدیره انجمن طراحان گرافیک ایران از دیگر فعالیت‌های این هنرمند است. وی از سال ۱۳۵۲ تا ۱۳۶۱ نیز رییس انتخابی کمیته هنرهای تجسمی کمیسیون ملی یونسکو در تهران بود. ممیز همچنین از سال ۱۳۵۴ تا ۱۳۵۷ عضو انجمن بین‌المللی تبلیغات نیویورک بود. مرتضی ممیز عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود که به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های، بین‌المللی تهران، گالری مس، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، آبی، واش آرت آمریکا و بازل سوییس شرکت کرد. مرتضی ممیز علاوه بر برگزاری بیش از ۱۰ نمایشگاه انفرادی در ایران، فرانسه و آلمان، در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، لهستان، فرانسه، سوییس و آمریکا از جمله بینال‌های تهران و بینال پوستر ورشو حضور داشته است.

فرامرز پیلارام

فرامرز پیلارام (۱۳۱۶-۱۳۶۲/تهران) نقاش و خوشنویس بود و از پیشگامان جریان هنر نوسنت‌گرای ایران محسوب می‌شود. او یکی از اعضای جنبش سقاخانه و از نخستین افرادی بود که از ویژگی‌ها و امکانات خط و خوشنویسی در نقاشی نوگرای ایرانی استفاده کرد. پیلارام در هنرستان هنرهای زیبای تهران آموزش دید و سپس وارد هنرکده هنرهای تزئینی شد و در رشته‌های معماری داخلی و نقاشی تزئینی تحصیل کرد. پس از آن یک سالی را در فرانسه گذراند و با بازگشت به ایران در برپایی تالار ایران (تالار قندریز) و نیز تشکیل گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان نقش داشت. او در سومین و چهارمین بینال تهران جایزه دریافت کرد و یکی از آثارش توسط موزه هنر مدرن نیویورک خریداری شد. پیلارام آثارش را در نمایشگاه‌های متعدد داخلی و خارجی عرضه کرد و در سال‌های آخر حیاتش معلم طراحی و معماری داخلی در دانشگاه علم و صنعت بود. او در آثار اولیه خود، به مدد مهرزنی، زمینه‌ای کتیبه‌گونه برای صور هندسی ساده یا نشانه‌های مذهبی (علم، پنجه و غیره) ایجاد می‌کرد. بعد از آن، به خوشنویسی - به خصوص نستعلیق و شکسته نستعلیق - روی آورد و در این عرصه با بهره‌گیری از الگوی سنتی «سیاه مشق» دست به تجربه‌های متنوع زد. پیلارام که خطاطی را در انجمن خوشنویسان آموخت، مدتی در همان‌جا تدریس کرد. از آن پس خط، دستمایه اصلی آثار او شد. از این رو می‌توان او را از پیشگامان نقاشی خط در ایران دانست. پیلارام با کاربرد خط در نقاشی، به خطاطی نیز شکل نوینی بخشید و آن را از چارچوب‌های سنتی خارج کرد. توجه به هنرهای سنتی ایرانی، نظیر کاشیکاری و ترکیب خط فارسی، به‌ویژه نستعلیق، با نقاشی، ویژگی ممتازی به تابلوهای او بخشید. او همچنین دست به ساختن مجسمه‌های چوبی با حروف سه بعدی زد.

فرامرز پیلارام عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود که به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های، بین‌المللی تهران، گالری مس، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، آبی، واش آرت آمریکا و بازل سوییس شرکت کرد. پیلارام ضمن برگزاری بیش از ۱۰ نمایشگاه انفرادی در ایران و فرانسه، در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در فرانسه، آمریکا و ایتالیا از جمله بینال تهران و بینال ونیز شرکت داشته است.

سیراک ملکینان

سیراک ملکینان (۱۳۱۰/تهران) نقاش و چاپگر معاصر و از پیشگامان جریان هنر نوگرای ایران است. او معلم هنر نداشت، ولی از تجربیات گریگوریان بهره‌گرفت و فعالیت هنری را در دهه ۱۳۳۰ آغاز کرد. آثار

اولیه او از نوعی هنر فیگوراتیو اکسپرسیونیستی الهام گرفته بود که تأثیرات گریگوریان در آن مشهود است. اغلب این آثار با موضوع مردم کوچه و بازار در قالب‌های اکسپرسیونیستی و اکثراً با رنگ‌های تیره نقاشی شده بودند. به تدریج به انتزاع روی آورد و فرم‌های انتزاعی در آثار او غالباً تک‌فام با خطوطی مرزی از هم تفکیک شده‌اند. این نگاه مینیمال انتزاعی به تدریج به شاخصه اصلی کارهای ملکنیان تبدیل شد. او از سال ۱۳۵۱ تا ۱۳۵۴ در تهران به صورت خصوصی به تدریس نقاشی مشغول بود. در سال ۱۳۶۰ به یونان و حدود یک سال بعد به کانادا مهاجرت کرد و در حال حاضر در تورنتو مشغول تدریس نقاشی است. وی جوایز مهمی کسب کرده که از آن جمله می‌توان به جایزه بینال تهران، جایزه بینال پاریس، جایزه بینال بین‌المللی آرت اکسپو، جایزه انجمن ایران - آمریکا و جایزه هنرمندان معاصر ایران اشاره کرد.

سیراک ملکنیان عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود که به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های، بین‌المللی تهران، گالری مس، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، آبی، واش آرت آمریکا و بازل سوییس شرکت کرد. سیراک ملکنیان از سال ۱۳۳۶ تا ۱۳۹۸ ضمن برگزاری بیش از ۲۰ نمایشگاه انفرادی در ایران، کانادا، آمریکا و یونان، در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، آلمان، ارمنستان، پاکستان، فرانسه، کانادا، ایتالیا و آمریکا حضور داشته است.

مسعود عربشاهی

مسعود عربشاهی (۱۳۱۴-۱۳۹۸/تهران) نقاش، طراح و پیکرساز بود. وی که از پیشگامان جریان هنر نوگرایی ایران محسوب می‌شود، آموزش نقاشی و طراحی را از سال ۱۳۲۶ آغاز کرد و از سال ۱۳۳۵ تا ۱۳۳۸ در هنرستان هنرهای زیبای تهران تحصیل کرد. وی مدتی در اداره کل هنرهای زیبای کشور (وزارت فرهنگ و هنر) مشغول کار شد و هم‌زمان در کارگاه‌های سرامیک وابسته به آن نهاد روش کار با سفال و لعاب را آموخت. او از ۱۳۴۰ تا ۱۳۴۷ دوره‌های کارشناسی نقاشی و کارشناسی ارشد معماری داخلی را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند. فعالیت عربشاهی در مقام نقاش از اوایل دهه ۱۳۴۰ شروع شد. در سال‌های ۱۳۴۶ تا ۱۳۴۸ در سازمان شهرسازی وزارت کشور به نقشه‌برداری از بناهای تاریخی همدان پرداخت. عربشاهی رجوع به سنت را از میراث هنری دوران باستان (بین‌النهرین و ایران) شروع کرد و نقش مایه‌های گوناگونی را در آثارش به کار برده است. او در آثار اولیه‌اش نقش مایه‌های نمادین کهن را به عناصر تزئینی به کار گرفت، اما بعدها با استفاده از این عناصر خصلت هندسی به کار خود بخشید و با تجربه نوگرایی قرابت بیشتری یافت. آثار عربشاهی را می‌توان به جریان هنر نوسنت‌گرایی ایران نسبت داد. کریم امامی او را عضو جنبش سقاخانه معرفی می‌کند و در حالی که عربشاهی در نمایشگاه‌های متعددی با هنرمندان جنبش سقاخانه حضور داشته، ولی بعدها خودش را از جنبش سقاخانه جدا می‌دانست.

مسعود عربشاهی عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود که به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های، بین‌المللی تهران، گالری مس، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، آبی، واش آرت آمریکا و بازل سوییس شرکت کرد. مسعود عربشاهی از سال ۱۳۴۲ تا ۱۳۹۸ ضمن برگزاری بیش از ۹۰ نمایشگاه انفرادی در ایران، آمریکا و فرانسه در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، آمریکا، فرانسه، سوییس، تونس، ایتالیا، مراکش و انگلستان حضور داشته است.

میرعبدالرضا دریابیگی

میرعبدالرضا دریابیگی (۱۳۰۹ رشت / ۱۳۹۱ فرانسه) نقاش بود و از پیشگامان جریان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. او دانش‌آموخته دانشکده ادبیات دانشگاه تهران بود و در استودیوهای مارکو گریگوریان و علی آذرگین، هنر آموخت. دریابیگی که اغلب چشم‌اندازهای بیابانی را نقاشی می‌کرد، تا مرز انتزاع پیش رفت. گستردگی فضا، انحناهای موزون و سایه روشن‌های نقاشی‌اش حاکی از تجربه‌ای شاعرانه در برابر طبیعت است. او در سال ۱۳۴۲ گالری مس را تاسیس کرد. دریابیگی همچنین جوایزی چون مقام افتخار نمایشگاه حقوق بشر را در سال ۱۳۴۷ از آن خود کرد. وی نقاشی منظره‌پردازی بود که چشم‌اندازهای وسیع و بکر را به تصویر می‌کشید.

میرعبدالرضا دریابیگی عضو رسمی گروه آزاد نقاشان و مجسمه‌سازان بود که به همراه دیگر اعضای این گروه در نمایشگاه‌های، بین‌المللی تهران، گالری مس، گنج و گستره ۱، گنج و گستره ۲، آبی، واش آرت آمریکا و بازل سوئیس شرکت کرد. میرعبدالرضا دریابیگی ضمن برگزاری بیش از ۱۰ نمایشگاه انفرادی در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، آمریکا، فرانسه، مونت کارلو و فرانسه حضور داشته است.

هنرمندان مهمان گروه آزاد

قباد شیوا

قباد شیوا (۱۳۱۹/همدان) از طراح گرافیک و تصویر برجسته‌ای است که نمونه‌های شاخص «پوستر ایرانی» را طراحی کرده است. وی یکی از پیشگامان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. دانش‌نامه بریتانیکا در ویرایش سال ۲۰۰۷ میلادی در بخش گرافیک کشورهای در حال توسعه به معرفی او به‌عنوان نماینده‌ای از قاره آسیا پرداخت و پوستر بزرگداشت سعدی او را چاپ کرد. او از ۱۳۴۱ تا ۱۳۴۵، دوره کارشناسی نقاشی را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند و کارشناسی ارشد گرافیک را از دانشگاه پرات نیویورک در سال ۱۳۵۹ دریافت کرد. وی هنگام اقامت در نیویورک با طراحان برجسته‌ای چون میلتون گلنزر، هرب لوبالین و ونگ و سیوس ارتباط داشت. شیوا پس از بازگشت به ایران در دانشکده صدا و سیما، دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران و مراکز آموزشی دیگر به تدریس پرداخت. او کارگرافیک را با کانون آگهی زیبا در دوره دانشجویی خود شروع کرد. کانون آگهی زیبا قدیمی‌ترین کانون تبلیغاتی و طراحی گرافیک ایران است که در سال ۱۳۱۷ توسط فردی به نام نعمتی شروع به کار کرده است. قباد شیوا که در اوایل دهه ۴۰ شمسی که در کانون آگهی زیبا فعالیت می‌کرده، در همان سال‌ها نمایشگاهی از نقاشی‌هایش را در تالار ایران (تالار قندریز) برگزار کرد. شیوا تجربیات گرافیکی بسیاری در نشریات مختلفی در ایران از جمله نگین، تلاش و غیره داشته و همزمان در سازمان رادیو تلوزیون ملی ایران مشغول به کار شده و همین همکاری در سال‌های بعد از انقلاب به همکاری با انتشارات سروش صدا و سیما انجامیده است. وی عضو هیات موسس انجمن گرافیک ایران است و در نمایشگاه‌های گروهی مختلفی در سراسر دنیا شرکت کرده است. وی برپایی نخستین بینال بین‌المللی پوستر تهران، عضویت در «شورای جهانی دیزاین»، شرکت در نمایشگاه‌های متعدد گروهی در ایران، آمریکا، کشورهای مختلف اروپایی و آسیایی را در کارنامه خود دارد. شیوا در پوسترهای اولیه‌اش از طراحان لهستانی،

آمریکایی و سویسی تاثیر می‌گرفت، اما تدریجا با نوآوری‌هایی چون کلمات دست‌نویس و لکه‌گذاری با رنگ‌های درخشان توانست شیوه طراحی خود را بسازد. او با بهره‌گیری از خوشنویسی سنتی، عناصر نگارگری و نقش‌مایه‌های قالی و کاشی در ترکیب‌بندی‌های سنجیده، هویتی ایرانی به پوستراهایش بخشیده است. قباد شیوا در طی چندین دهه فعالیت هنری خود با خلق آثار بدیع توانست به نوعی گرافیک، با ویژگی ایرانی دست یابد و آن را به دنیا معرفی کند. به دلیل همین ویژگی، آثارش در موزه‌های مختلف جهان و مجموعه‌داران بین‌المللی جای گرفته و در نمایشگاه‌های داخلی و بین‌المللی به نمایش گذاشته شده و در مجلات و کتاب‌های گوناگون به چاپ رسیده است.

قباد شیوا از هنرمندان مدعو گروه آزاد در نمایشگاه «گنج و گستره ۱» بود. قباد شیوا ضمن برگزاری بیش از ۲۰ نمایشگاه انفرادی در ایران، انگلستان، آمریکا، چین و ژاپن در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، لهستان، فرانسه و آلمان، همچون سومین بینال تهران و هفتمین بینال پوسترورشو حضور داشت.

سیروس مالک

سیروس مالک (۱۳۱۴/ تبریز) نقاش است. وی از پیشگامان جریان هنر نوگرایی ایران محسوب می‌شود. او از سال ۱۳۳۵ تا ۱۳۳۸، در هنرکده هنرهای تزیینی تهران آموزش دید و سپس در فاصله سال‌های ۱۳۳۷ تا ۱۳۴۳، دوره کارشناسی نقاشی را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند. در سال ۱۳۴۴ به آمریکا رفت و در رشته طراحی صنعتی به تحصیل پرداخت. پس از بازگشت به ایران نخست در گروه طراحی صنعتی دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران و سپس در دانشکده معماری دانشگاه ملی (شهید بهشتی) مشغول تدریس شد. حیدریان، حمیدی و جوادی‌پور از جمله استادان او بودند و با مرتضی ممیز، مریم جواهری، کیخسرو خروش، علی‌اکبر صادقی، آیدین آغداشلو، غلامحسین نامی، محمدابراهیم جعفری هم‌دوره بود. مالک در دوره‌های مختلف کاریش شیوه‌های گوناگونی را آموخته است و در ایران به تجربه متنوعی از نقاشی پیکرنا تا ترکیب‌بندی‌های انتزاعی پرداخت. او پس از مهاجرت به آمریکا مجموعه‌های از نقاشی نیمه‌انتزاعی (طبیعت بیجان، منظره، انسان) پدید آورد. سیروس مالک به اتفاق پاکباز و جودت و چندتن دیگر، تالار ایران (تالار قندریز) را تاسیس کردند و در آن‌جا، به‌جز برگزاری نمایشگاه نقاشی، به بحث و تبادل نظر پیرامون هنر مدرن می‌پرداختند. سیروس مالک از هنرمندان مدعو گروه آزاد در نمایشگاه «گنج و گستره ۱» بود. سیروس مالک در بیش از ۳۰ نمایشگاه انفرادی و گروهی در ایران، آمریکا، ایتالیا، برزیل، هند و اسپانیا، از جمله چهار دوره بینال تهران و یک دوره بینال ونیز حضور داشت.

اصغر محمدی

اصغر محمدی (۱۳۱۷ بروجرد / ۱۳۶۳ تهران) پیکرساز، نقاش و مدرس است. وی از هنرمندان جریان هنر نوگرایی ایران محسوب می‌شود. وی از سال ۱۳۴۰ تا ۱۳۴۴ در رشته نقاشی دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران آموزش دید و طی این دوره از تعلیمات محسن وزیری‌مقدم بسیار تاثیر گرفت. محمدی به‌همراه فعالیت‌های هنری، دست به تجربیات آموزشی در حوزه کودکان زد و نخستین آثار چوبی خود را تحت تاثیر وزیری‌مقدم تولید کرد. او طی آشنایی با آثار کویبستی و دوران مدرن هنر اروپا، به این شیوه علاقه پیدا کرد. نقاشی‌های محمدی نیز اغلب به‌همین رویکرد گرایش دارد. محمدی سال ۱۳۵۰ با وزیری‌مقدم به اروپا رفت. چندی بعد در ۱۳۵۴، سرپرستی هنرستان هنرهای زیبای تهران را برعهده

۱۳۴۵ با شرکت در نمایشگاه های مختلف آغاز به خلق آثار خاکی برجسته و شکسته نمود. بهزاد حاتم از سال ۱۳۴۶، به دعوت حسین کاظمی، به تدریس در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران پرداخت. وی در سال ۱۳۵۴ برای ادامه تحصیل به لندن و پاریس سفر کرد. حاتم پس از بازگشت، به تدریس در دانشگاه های مختلف ادامه داد. وی بیش از صد سخنرانی و مقاله در باب هنر و هنرمندان در کارنامه خود دارد.

بهزاد حاتم از هنرمندان مدعو گروه آزاد در نمایشگاه «گنج و گستره ۲» بود. بهزاد حاتم ضمن برگزاری چندین نمایشگاه انفرادی در نمایشگاه های گروهی بسیاری در ایران، فرانسه، آلمان و ازبکستان از جمله چهارمین بینال تهران و ششمین بینال پاریس حضور داشت. نمایشگاه گروهی، «بی مرزی» در گالری ایوان سال ۱۳۹۶

منیر شاهرودی فرمانفرمائیان

منیر شاهرودی فرمانفرمائیان (۱۳۰۱ قزوین / ۱۳۹۸ تهران) نقاش و مجسمه ساز و از پیشگامان جریان هنر نوسنت گرای ایران بود. فرمانفرمائیان در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران آموزش دید و سپس در نیویورک به تحصیل ادامه داد. وی در ۱۳۲۴ در دانشگاه کورنل و سپس از ۱۳۲۵ تا ۱۳۲۹، در مدرسه طراحی پارسونز مشغول به تحصیل شد و پس از آن از ۱۳۲۹ تا ۱۳۳۲ در جامعه هنرجویان به تحصیلاتش ادامه داد. طی سفرهایش به نقاط مختلف ایران به گردآوری صنایع دستی، نقاشی های قهوه خانه و پشت شیشه پرداخت. فرمانفرمائیان که در ابتدا به نقاشی رنگ روغن می پرداخت از اواخر دهه ۴۰ شمسی طرح های هندسی با استفاده از آئینه و گچ پدید آورد. وی اصول ریاضی طرح های آئینه کاری سنتی را نزد یکی از استادکاران قدیمی آموخته بود. او تحت تأثیر معماری بومی و منطقه ای، که در جریان سفرهایش با آن ها مواجه شده بود، رفته رفته از نقاشی های دو بعدی به خلق آثار سه بعدی و هندسی روی آورد و با اقتباس و ترکیب تکنیک های سنتی نقاشی پشت شیشه، آئینه کاری، خاتم کاری، منبت کاری و ترکیب نقوش هندسی اسلامی با معماری ایرانی به خلق آثاری خاص دست زد.

منیر شاهرودی فرمانفرمائیان از هنرمندان مدعو گروه آزاد در نمایشگاه «آبی» بود. فرمانفرمائیان ضمن برگزاری بیش از ۴۰ نمایشگاه انفرادی، در نمایشگاه های گروهی بسیاری در فرانسه، ایتالیا، آمریکا، دبی، آلمان، چین، برزیل، انگلیس حضور داشت. وی موفق به کسب جوایز هنری ارزشمندی شد که از آن جمله می توان به مدال طلای بینال ونیز (دوبار) و مدال طلای نخستین بینال تهران اشاره کرد.

محمد احصایی

محمد احصایی (۱۳۱۸/ قزوین) طراح، خوشنویس و هنرمند نقاشی خط است. وی از پیشگامان جریان هنر نوسنت گرای ایران محسوب می شود. وی از نمایندگان شاخص نقاشی خط در ایران به شمار می آید. احصایی پس از اخذ مدرک دانش سرای مقدماتی، در ۱۳۳۷، به استخدام وزارت آموزش و پرورش درآمد. در سال های ۱۳۳۹ تا ۱۳۴۴، به کار خطاطی در موسسه های تبلیغاتی مشغول شد. از ۱۳۴۳ تا ۱۳۵۳ مسئولیت خطاطی و صفحه آرایی کتاب های درسی را بر عهده داشت. او از ۱۳۴۶ تا ۱۳۵۰، دوره کارشناسی گرافیک را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند و پس از آن عضو هیات علمی این دانشکده شد و تا زمان بازنشستگی در آن جا به تدریس پرداخت (۱۳۵۷-۱۳۸۷). احصایی در مقام خوشنویس ثلث و نستعلیق، از اواسط دهه ۴۰ شمسی کار هنری خود را همگام با جریان فکری نوسنت گرایی آغاز

گرفت، ولی یک سال بعد عازم سفر مطالعاتی به فرانسه شد. اصغر محمدی چند فیلم آموزشی برای تلوزیون و وزارت فرهنگ و هنر ساخت و به تدریس طراحی و پیکرسازی در مراکز آموزش عالی، از جمله دانشگاه ملی (شهید بهشتی) و دانشکده هنرهای زیبا پرداخت. او پس از بازگشت به ایران تا پایان عمر سرپرست هنرستان هنرهای زیبای تهران بود.

اصغر محمدی از هنرمندان مدعوین گروه آزاد در نمایشگاه «گنج و گستره ۱» بود. او ضمن برگزاری بیش از ۱۵ نمایشگاه انفرادی در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران و فرانسه، از جمله ششمین بینال پاریس حضور داشت.

هانیبال الخاص

هانیبال الخاص (۱۳۰۹ کرمانشاه / ۱۳۸۹ کالیفرنیا) نقاش، مدرس و نویسنده بود. وی از هنرمندان جریان هنرنوگرای ایران محسوب می‌شود. الخاص پس از آموزش هنر نزد جعفر پتگر، در ۱۳۳۹ به آمریکا رفت. او به مدت سه سال در دانشگاه لایولا، شیکاگو به تحصیل فلسفه و ریاضیات و سپس در انستیتو هنر شیکاگو به تحصیل پرداخت و سال ۱۳۳۸ کارشناسی ارشد هنر دریافت کرد. الخاص پس از بازگشت به ایران، مجموعه‌هایی از آثارش را در انجمن ایران و آمریکا و موزه رضا عباسی به نمایش گذاشت. از سال ۱۳۳۹ تا ۱۳۴۲ در هنرستان هنرهای زیبای تهران تدریس کرد. وی در سال ۱۳۴۰ گالری گیل‌گمش را تأسیس کرد. سال ۱۳۴۳ به آمریکا رفت و تا سال ۱۳۴۸ در کالج مونتسلو در ایلینویز به تدریس پرداخت. وی از ۱۳۵۱ تا ۱۳۵۹ تدریس را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران ادامه داد. اوایل دهه ۵۰ شمسی در روزنامه کیهان نقد هنری می‌نوشت. وی مجموعه‌ای از این نقدها، خاطرات و دیگر نوشته‌هایش را در کتابی سه جلدی با عنوان «بی‌پرده با آفتاب» منتشر کرد. الخاص به نقاشی محتوا محور اعتقاد داشت و همواره نوعی اکسپرسیونیسم روایی با مضامین اساطیری، مذهبی و اجتماعی در کارهایش دیده می‌شد. وی از آغازگران طراحی فیکوراتیو در نقاشی نوگرای ایران است و یکی از تأثیرگذارترین نقاشان و مدرسان بر هنر نقاشی ایران بود. این هنرمند آشوری‌تبار، در طول زندگی هنری خود به خوبی توانست روایتگری هنر ایرانی را با تمثیل‌های اسطوره‌ای درآمیزد و با بهره‌گیری از فضاسازی‌های اکسپرسیونیسم مارک شاگال، سبکی شخصی و در عین حال ایرانی و مدرن را شکل دهد. اسطوره‌های کهن، نقش برجسته‌های آشوری و هخامنشی، شمایل‌های مسیحی، دیوارنگاره‌های استادان مکزیکی و نقاشی‌های گوگن الهام‌بخش او بودند. به ادبیات، به ویژه شعر نو، بسیار علاقه داشت و شماری از نقاشی‌هایش را بر اساس اشعار نیما، شاملو، فروغ و دیگران خلق کرد.

هانیبال الخاص از هنرمندان مدعوین گروه آزاد در نمایشگاه «گنج و گستره ۲» بود. الخاص بیش از ۱۰۰ نمایشگاه انفرادی و بیش از ۲۰۰ نمایشگاه گروهی در ایران، اروپا، کانادا، آمریکا و استرالیا در کارنامه خود دارد. وی در دومین بینال تهران حضور داشت.

بهزاد حاتم

بهزاد حاتم (تهران/۱۳۲۸) طراح گرافیک، نقاش و منتقد است. وی از هنرمندان جریان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. حاتم از ۱۳۳۹ تا ۱۳۴۳ دوره کارشناسی گرافیک را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند و در سال ۱۳۴۳ موفق به دریافت بورس تحصیلی از کشور فرانسه شد. او از ۱۳۴۳ تا ۱۳۴۵ به تدریس در دبیرستان البرز تهران و هنرستان‌های وزارت فرهنگ و هنر پرداخت. در سال

کرد. طی سال‌های بعد سبک نقاشی‌خط او در رهیافت‌های متفاوت گرافیکی و نقاشانه تحول یافت. تاکید او بیشتر بر وجه صوری کلمات است تا معانی آن‌ها. احصایی در طول فعالیت هنری خود تولیدات قابل توجهی در حوزه طراحی گرافیک انجام داده، اما او را بیشتر به عنوان هنرمند نقاشی‌خط می‌شناسند. محمد احصایی از هنرمندان مدعوین گروه آزاد در نمایشگاه «آبی» بود. احصایی ضمن برگزاری ۱۰ نمایشگاه انفرادی در ایران، فرانسه، کانادا، امارت و فنلاند، در تعداد کثیری نمایشگاه‌های گروهی در ایران، فرانسه، سوییس، ایتالیا، چین، بنگلادش، آلمان، عربستان، آفریقای جنوبی، انگلیس و آمریکا شرکت داشت. وی به سال ۱۳۵۴، در جشنواره سالانه کانی سورمر فرانسه موفق به دریافت جایزه شد.

بهمن بروجنی

بهمن بروجنی (۱۳۲۱ تهران) نقاش و مدرساست. وی از هنرمندان جریان هنرنوگرای ایران محسوب می‌شود. بروجنی در هنرستان هنرهای زیبای تهران آموزش دید. از ۱۳۴۱ تا ۱۳۴۷ دوره‌های کارشناسی و کارشناسی‌ارشد نقاشی را در هنرکده هنرهای تزئینی گذراند. وی مدتی نزد علی‌اکبر کاوه به فراگیری شیوه‌های خوشنویسی پرداخت و از دانش استادانی همچون موسیو ژیرار، موسیو برونه، استاد بهزاد، سهراب سپهری، مارکو گریگوریان، هانیبال الخاص، حسین کاظمی، لیلیت تریان و شکوه ریاضی بهره برد. بروجنی به عضویت هیات علمی هنرکده هنرهای تزئینی درآمد و از ۱۳۵۸ تا ۱۳۶۰ نیز ریاست این دانشکده را به عهده داشت. وی دکتری رشته هنرهای اسلامی را از دانشگاه سوربن دریافت کرد. او همچنین دوره ویژه لیتوگرافی را در خانه بین المللی هنر پاریس سپری کرد. اواخر دهه ۴۰ شمسی برای ادامه تحصیل به پاریس رفت.

بهمن بروجنی از هنرمندان مدعوگروه آزاد در نمایشگاه «آبی» بود. بهمن بروجنی در بیش از ۱۱۰ نمایشگاه انفرادی و گروهی بین‌المللی در آمریکا، فرانسه و ایران حضور داشت. وی علاوه بر شرکت در بینال پاریس، جایزه نخست چهارمین بینال تهران را از آن خود کرد.

چنگیز شهباق

چنگیز شهباق (۱۳۱۲ باکو / ۱۳۷۵ تهران) نقاش و پیکرساز بود. وی از هنرمندان جریان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. شهباق از ۱۳۳۱ تا ۱۳۳۶، در هنرستان هنرهای زیبای تهران تحصیل کرد. او در برگزاری پنج بینال تهران و تاسیس نگارخانه‌های صبا و تخت‌جمشید مشارکت فعال داشت و در سال‌های آخر عمر در دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی تدریس می‌کرد. شهباق پس از چند سال تجربه شیوه‌های مختلف در هنر پیکرسازی به انتزاع روی آورد. رویکرد انتزاعی او غالباً با نوعی بیان هیجانی و خشن همراه بود. وی همیشه پیکرسازی را حرفه اصلی خود می‌دانست. در نقاشی‌ها و مجسمه‌هایش مواد و مصالح مختلفی به کار می‌برد و بر تنوع بافت سطوح و ریتم خطوط تاکید می‌کرد؛ رنگ در ترکیب‌بندی‌های او نقش فرعی داشت.

چنگیز شهباق از هنرمندان مدعوگروه آزاد در نمایشگاه «آبی» بود. شهباق ضمن برگزاری چند نمایشگاه انفرادی در نمایشگاه‌های گروهی بسیاری در ایران، فرانسه و هند از جمله بینال پاریس حضور داشت.

محمدابراهیم جعفری

محمدابراهیم جعفری (۱۳۱۹ بروجرد / ۱۳۹۷ تهران) نقاش، شاعر و مدرس بود. وی از هنرمندان جریان

هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. جعفری از ۱۳۳۸ تا ۱۳۴۳ دوره کارشناسی نقاشی را در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران گذراند. وی کانون آموزش اصول هنرهای تجسمی (آتلیه کنکور) را در ۱۳۴۳ بنیاد نهاد و از ۱۳۴۴ تا ۱۳۴۷ به تدریس در هنرستان هنرهای زیبای تهران پرداخت. وی از سال ۱۳۴۷ تدریس در هنرکده هنرهای تزیینی تهران را شروع کرد و تا پایان عمر از استادان مهم این هنرکده (دانشگاه هنر تهران) بود. تدریس و سخنرانی در مراکز هنری از جمله فعالیت‌های دیگر او بوده است. محمدابراهیم جعفری در نقاشی‌های اولیه‌اش از اکسپرسیونیسم انتزاعی تأثیر می‌گرفت و بعدها یک مجموعه نقش برجسته انتزاعی با استفاده از بستر پلاستوفوم و موادی چون گل سفید، چسب و گواش پدید آورد که در آن‌ها پرداخت دقیق با عنصر اتفاق، تلفیق شده بود. فرم‌های دایره و منحنی، بافت‌های شیاری و متخلخل و همچنین رنگ این آثار تداعی‌گر صحراها و بناهای کاهگلی روستایی ایران بود. جعفری از اوایل دهه ۶۰، از پدیده‌های اتفاقی در ترکیب‌بندی‌هایش بیشتر استفاده کرده و با رنگ‌سایه‌های تیره و روشن و بافت‌های متنوع، فضای شاعرانه و خاطره‌انگیزی آفریده است. خسرو سینایی کارگردان برجسته سینما، در سال ۱۳۸۱ فیلمی با عنوان «عبور از نمی‌دانم» درباره زندگی و آثار جعفری ساخت.

محمدابراهیم جعفری از هنرمندان مدعو گروه آزاد در نمایشگاه «واش آرت ۷۷» بود. آثار جعفری در دهه‌ها نمایشگاه انفرادی و گروهی در ایران، فرانسه، آلمان، روسیه، ایتالیا، مراکش، آمریکا به نمایش درآمده است. او در بینال چهارم و پنجم تهران و ششمین بینال پاریس شرکت داشت. همچنین به سال ۱۳۵۳، در جشنواره بین‌المللی کانی سورمر فرانسه موفق به دریافت جایزه شد.

محمد صالح‌علا

محمد صالح‌علا (۱۳۳۱/ اراک) بازیگر، مجری برنامه‌های تلویزیونی، ترانه‌سرا و فیلم‌ساز است. وی از هنرمندان جریان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. محمد صالح‌علا دانش‌آموخته رشته سینما و تلویزیون از مدرسه هنرهای دراماتیک رویال آکادمی لندن، رشته بازیگری و کارگردانی از دانشکده هنرهای دراماتیک و کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی از دانشکده ادبیات دانشگاه علامه طباطبایی است. آغاز فعالیت هنری او از سال ۱۳۴۷ با قصه‌نویسی و قصه‌خوانی در رادیو و سپس نویسندگی متن برنامه و نمایش‌نامه بود. در همین زمان فعالیت سینمایی را با ساخت فیلم‌های تبلیغاتی شروع کرد و از سال ۱۳۶۴ بازی در سینما را با فیلم «تیغ و ابریشم» به کارگردانی مسعود کیمیایی آغاز کرد. صالح‌علا کتاب «تمامی آنچه که مردان در باب زنان می‌دانند» اثر عبدل اسمیت را ترجمه کرده است که از معروف‌ترین کارهای مفهومی وی به حساب می‌آید. این کتاب ۱۱۰ صفحه‌ای از ورق‌های سفید بدون نوشته تشکیل شده و بیش از ۲۸ بار تجدید چاپ شده است. وی پیوسته به عنوان مجری و نویسنده با شبکه‌های مختلف رادیو و تلویزیون همکاری دارد.

محمد صالح‌علا از هنرمندان مدعو گروه آزاد در نمایشگاه «گنج و گستره ۲» بود.

نازی عطری

از هنرمندان جریان هنر نوگرای ایران محسوب می‌شود. وی در سومین و چهارمین بینال تهران حضور داشت.